

den mindre bemidlede borger er i stand til at udrede differencen og beder derfor om at få pengene forudbetalt. Det er ikke retssikkerhed.

Den anden situation er næsten endnu værre. Der er det en person, der bliver sagsøgt. Et firma kan ud af den blå luft anlægge en sag, en anden person kan anlægge en sag, og pludselig bliver man slæbt i retten.

Jeg havde engang en forventning om, at retten f.eks. afviste chikanøse sager, men det sker jo desværre, at retten accepterer, at der bliver ført chikanøse sager. Så sidder den vindende part tilbage. Ikke alene har man måttet kæmpe i retten og måske været udstillet som en, der er blevet anklaget for noget, men når dommeren så erklærer, at man har ret, at man har vundet sagen, ja, så sidder man altså tilbage med en bitter smag i munden, når advokaten kommer tøffende med en kuvert, hvori der ligger en regning på 25.000 kr., 30.000 kr. eller 50.000 kr., som man skal betale ud over det, som dommeren fandt var rimeligt i den pågældende sag.

Dér er det selvfølgelig nemt at sige, at det ikke er noget problem, for der kan man bare efterfølgende bede om at få anfægtet det. Det var fru Birthe Rønn Hornbech, der sagde, at hvis man ikke synes, det er rimeligt, hvad man får af dommeren, så kan man anfægte det.

Men sådan er det jo ikke i det virkelige liv. Ofte foregår det sådan i civile sager, at dommeren kommer ind og spørger, om man vil have en tilkendegivelse med det samme, og så får man at vide, at hvis man siger ja til det og dommeren så spørger, om man overhovedet vil have en dom, så skal dommeren først hjem og skrive dommen. Og det er først på det tidspunkt, at der bliver nævnt penge. Det er først på det tidspunkt, at den advokat, man har, laver en opgørelse, der viser, at der så er en manko.

Ifølge det her forslag får man en anden procedure. Man får simpelt hen den procedure, at begge parter advokater har kuverten med regningen i med til det sidste retsmøde. Og så åbner man og ser, hvad den lyder på, og hvis det så er urimeligt, ja, så er der indbygget en anfægtelsesret, hvor dommeren kan sige: Nej, det er søreme ikke rimeligt, vi har kun været her i 3 timer. Det honorar, der bliver forlangt her, er helt urimeligt.

Så er der de pågældende sager, som bliver nævnt her fra bladet Advokaten, nr. 7 fra år 2000. Den pågældende advokat nævner også, at der kan være problemer med at få godtgjort omkostninger. I det her tilfælde er selv en kørselsaf-

stand som 50 km noget, hvor domstolene kan synes, at det da ikke er nødvendigt at få en advokat, der har så langt.

Der er så sket det meget interessante, at lige præcis i dag har Højesteret afsagt en kendelse. Den vedrører advokat Morten Wagner, som blev tilkaldt til en sag i Østre Landsret. Men Morten Wagner er altså fra Jylland, og der havde Østre Landsret ment, at det ikke var nødvendigt at få en advokat fra Jylland, man kunne bare tage en københavneradvokat.

Men når man tænker på, hvor lille vort land er, så kan det jo ikke være et problem, at der er en person, der ønsker at lade sig forsvare i det her tilfælde af en jysk advokat, selv om det er en sag, der kører ved Østre Landsret. Og heldigvis gik Højesteret ind og gav ret og sagde, at man selvfølgelig frit skal kunne vælge, hvilken advokat man vil have, og at advokaten kom fra Jylland skulle ikke være noget problem.

Men selv det at få advokatens rejseomkostninger dækket har altså været et problem, og det har så været noget, som henholdsvis sagsøger eller sagsøgte selv måtte dække, afhængig af om man var det ene eller det andet, selv i det tilfælde, hvor man vandt en sag.

Jeg ved, at to af forslagsstillerne her, nemlig både fru Kirsten Jacobsen og undertegnede, selv har været bragt i de her situationer.

For fru Kirsten Jacobsen var det chikanøse sager, oven i købet så grove, så Folketinget til sidst valgte at gå ind og få Kammeradvokaten til at varetage sagerne, som var helt urimelige. En skør borger i København anlagde sag mod fru Kirsten Jacobsen, fordi hun ikke ville rejse nogle spørgsmål i et udvalg, hun i øvrigt ikke sidder i. Tre gange tillod byretten, at den sag blev behandlet, det var rent chikanøst, og de første gange måtte fru Kirsten Jacobsen selv betale advokatregningen, selv om hun havde ret.

I mit eget tilfælde måtte sagen helt til landsretten – en sag, hvor der var nogle, der var utilfredse med noget, jeg havde sagt fra denne talerstol – og hvor dommerne, tre dommere, kunne belære sagsøger om, at man har ret til at sige, hvad man vil fra Folketingets talerstol; så længe formanden ikke griber ind, jo, jo, men alligevel, det var det, sagen gik på. De pågældende tabte naturligvis, men den rigtige taber blev undertegnede, for det var mig, der efterfølgende sad med en advokatregning.

Det her handler hverken om fru Kirsten Jacobsen eller hr. Kim Behnke, for vi klarer det nok, det handler om de hundredvis, måske tu-